

komini í bátin.

– Vit vóru eisini greiðir yvir, at kuldin kundu gera um seg, so vit royndu sum frægast at halda okkum heitar, og serliga var tað um beinini, at vit vórðu kaldir, siga teir báðir.

Teir høvdu to ikki meira enn mestsum tómt bátin fyri sjógvi, tá teir fingu ein støran sjógvi niður yvir seg.

– Tað kendist, sum um alt fór í knús, so ógvusligur var sjógvurin, sigur Jóhannis.

– Og bjargingarbáturin hevði hug at koppa, samstundis sum Martin varð tugin út. Vit fingu akkurát fatur á honum aftur, og so máttu vit eisini royna at fáa bjargingarbátin á rettkjøl aftur.

Teir royndu allir at fara í eitt borð á bátinum, so hann kom niður aftur, og tað eydnaðist teimum.

Samstundis fyltist hann aftur við sjógvi, so teir enn einaferð máttu byrja av nýggjum við at oysa, fyrri at fáa sjógvin úr bátinum – og so sjálvandi eisini hvør í sínum lagi royna at hjálpa við at halda hitan.

Vóru í bátinum í yvir fyra timar

Tíðin í bátinum gjørdist drúgv, og teir triggir vóru í bátinum í yvir fyra timar, áðrenn hjálpin kom fram.

– So skjótt sum skipið fór undir, varð ein neyðsendari á keysini skipinum skorin leysur, so hann kundi fara upp til vatnsskorpuna, haðani hann sendi neyðsignal, siga teir báðir.

Beinanvegin varð av landi farið at leita.

Tá vit fyrstuferð hoyrdu tyrluna uppi yvir okkum, sendu vit eina neyðbrakett, men hana hava teir nokk ikki sæð, tí tyrlan tá var farin fram við okkum, siga teir.

Bordanes – báturin var appkallaður eftir Bord-ovarnesi. Annar av eigaranum hevði f.øroyska konu og skipið hevur ofta verið í Føroyum.

Mánadagin vóru Jóhannis og Martin við til minningarhald teirra sjólátnu. Teir ynskja eisini at sýna øllum teimum avvarandi hjá teirra sjólátnu starvsfeløgum sína samkenslu – og serliga teimum avvarandi hjá 29 ára gamla Jan Poulsen úr Havn, ið var teirra millum.

– Men tá tyrlan so kom aftur, sendu vit eitt neyð-bluss, og tá sá hon okkum. Hon varð so hangandi uppi yvir okkum, og vit kundu tyrla kom, og vit kundu verða tükni upp.

Ein kavari varð sendur niður til teirra, og fyrst varð Jóhannis tugin upp, síðani Martin og at enda skiparin.

– Túrin til lands mundi taka eini trý korter, og vit vórðu beinanvegin fýrðir á sjúkrahúsið í Hammerfest, sigur Jóhannis.

– Skiparin hevði brotið okkurt rivjabein, og hann var ringast fyrri av okkum trimum. Sjálvur fekk eg ikki beinanvegin sett beinið til, so tí varð eg lagdur á bór. Men tað var ikki so álvarsligt. Eftir umstøðunum má sigast, at vit allir vóru væl fyrri.

Fingu góða hjálp

A sjúkrahúsinum fingu teir triggir alla hugsandi hjálp, og Jóhannis og Martin bert alt tað besta at bera starvsfólkunum á sjúkrahúsinum í Hammerfest.

húsinum í Hammerfest.

– Yvirhøvur var bjargingararbeiðið sera profession-eitt, og teir høvdu sera gott tamarhald og góða stýring á tí, ið fór fram, sigur Martin.

– Norðmenn eru eisini kendir fyrri at vera millum teir allardugnagastu at fyriskipa bjargingararbeiði av hesum slag.

Pressan á staðnum

Tá teir komu við tyrluni, var norska pressan longu á staðnum, men hóast teir vórðu avmyndaðir dúgliga av myndamonnum, sum vóru komnir at fáa «sina søgu», so vórðu teir væl varðir av hjálpartólkunum, so teir kundu fáa frið.

– Meðan vit lógu á sjúkrahúsinum, slapp heldur eingin inn til okkara, sigur Jóhannis.

– Vit fóru so avstað úr Hammerfest leygarmorgunin kl. 8, og um kvøldið vóru vit komnir heim aftur til okkara kærur.

– Vit skilja einki av tí

Bæði Jóhannis og Martin kenna seg vísar í, at ein hægri makt, ið bjargaði teimum hóskvøldið, tá teir vóru við Bordanes, ið gekk burtur hundrað fjórðingar í ein landnyrðing úr norska býnum Hammerfest: – Tað er sum um, at tað var bara ikki okkara túrur at fara hesaferð, siga teir

– Tað vóru nógvir tankar, ið ferðaðust gjøgnum høvdi á okkum, meðan vit vóru í gummibátinum og bíðaðu – uttan at vita nakað. Um vit vórðu bjargaðir ella ikki, kundu vit ikki kenna okkum vísar í. Vit vistu einki, og ofta sá svart út.

Hetta siga 26 ára gamli Martin Olsen úr Havn og 31 ára gamli Jóhannis Jóhannesen av Argjum, ið saman við skiparanum vóru teir einastu, ið komu frá Bordanes-vanlukkuni við lívinum.

– Eg hevði nú verið við Bordanes í tveir mánaðir, eftir at eg hevði fingið kjans gjøgnum eina skrivstovu, ið tekur sær av at fáa sjómenn-um kjans við skipum, sigur Jóhannis.

Hugsadu um hinar og familjuna

– Alla tíðina varð hugsað um hinar, um teir høvdu klárað tað, og um teimum hevði eydnast at sleppa upp í tann størsta bjargingarbátin, ið var til sekstan mans. Okkara var til tólv, og vit vóru bert triggir í honum, sigur Jóhannis.

– Eisini vórðu nógvir tankar sendir heim til familju og onnur kær, ið vit áttu heima í Føroyum. Samstundis vistu vit jú ongan-

tíð, um vit fóru at verða bjargaðir ella ikki.

Bæði Martin og Jóhannis hava verið sjómenn, síðani teir vóru heilt ungir.

Martin fór sín fyrsta túr sum 15 ára gamli við Bárni, meðan Jóhannis var so ungur, at hann fylti 15 umborð á Hans Eriki sín fyrsta túr.

– Eg hevði nú verið við Bordanes í tveir mánaðir, eftir at eg hevði fingið kjans gjøgnum eina skrivstovu, ið tekur sær av at fáa sjómenn-um kjans við skipum, sigur Jóhannis.

– Meðan eg var við, varð eg so biðin um at fáa fatur á tveimum føroyingum afturat, tí føroyingar eru so væl dæmdir av hesum norðmonnum. Eg fekk so fatur á Jan Poulsen, ið var staddur í Álesund, og so svágrinum Martini. Martin er beiggi konuna hjá Jóhannis.

Martin hevði bert verið við tveir túrar, nú vanlukkan hendi, so hann var rættliga nýggjur umborð.

– Men vit kunnu báðir tveir bert bera norðmonn-

unum, vit vóru saman við alt tað besta, sigur Martin.

– Meðan vit heima í Føroyum kanska í hesum døgum bert hoyra um, hvussu illa stendur til her og har, so var heilt øðrvísi við hesum monnum. Teir sóu ljóst upp á tað heila, og ongan tíð hoyrdi ein teir gremja seg um nakað. Tónin umborð var fyrimyndarlígur í allar mátar, og vit trivust allir triggir føroyingarir sera væl at vera við Bordanes.

Sett síni spor

At hava verið gjøgnum tað, Martin og Jóhannis hava verið ígjøgnum hesar dagarnar – fyrst sjálva vanlukkuna og so alt aftaná – er ikki tað lættasta, og ikki er heldur sørt, at tað setur síni spor.

– Enn skilji eg einki av tí heila, ið hent er. Tað er so ófatligt, at vit skuldu koma frá hesum við lívinum, meðan aðrir ikki gjørdi tað, sigur Martin. – Vit hava eisini fingið at vita frá læknun-